

Udvalg — de maa i hvert Fald have Lov til selv at bestemme, hvad de ville tale om — at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, da det har vist sig paa de Steder, hvor man har indført dette System, som f. Eks. i Ungarn, at man har maattet erkende, at det vel har haft til Følge, at det har forøget Indtægten, men at det samtidig har medført uforholdsmæssig store, forøgede Udgifter. Det har skaffet Slitage paa Materiellet, forøget Tjenestetiden og i det hele taget forøget Udgifterne i en ganske umaadelig Grad, ja, i en Grad, der slet ikke staar i Forhold til de forøgede Indtægter. Det var blot denne Oplysning, jeg vilde give, og som jeg ganske sikkert tror har Interesse for det foreliggende Spørgsmaal. Af andre Ting, der kom frem i Landstinget, og som ogsaa ere komne frem her, er Spørgsmaalet om Toggangen. Det er naturligvis noget, der interesserer Publikum i meget høj Grad, og som har en ganske overordentlig Indflydelse paa Jærnbanernes Rentabilitet. Jeg tror imidlertid, at man maa være meget varsom med at gøre Publikum alt for store Indrømmelser i saa Henseende. Jeg tror netop, at denne Fordring om mange Tog og hurtige Tog ganske sikkert til Tider har drevet Jærnbaneadministrationen noget videre, end egentlig er foreneligt med en fornuftig økonomisk Administration. I saa Henseende er jeg ganske i Modsætning til det ærede Medlem, der i Landstinget øvede den stærkeste Kritik i denne Retning. Han mente, at vi kørte alt for langsomt og havde for faa egentlige Persontog. Jeg tror, vi kunne godt klare os med den Hastighed, hvormed vi køre. Jeg tror ikke, at det er et Samfundsspørgsmaal, at vi komme nogle faa Minuter før til Korsør ved at sætte den allerstærkeste Fart paa. Jeg er ganske sikker paa, at disse Fordringer fremkalde Udgifter, der kunne spares, naar man tager det lidt mere jævnt. Det samme er selvfølgelig Tilfældet, naar Talen er om Anskaffelse af Materiel. Jeg maa meget beklage, at det ikke er lykkedes at skaffe tilstrækkeligt Materiel, men den højtærede Minister har jo udtalt i det andet Ting, at det er paa Grund af den enorme Udvikling, Trafikken har taget, og at det rimeligvis snart vilde blive ændret. Imidlertid vil det være heldigt, om man ogsaa kunde komme til et Resultat i Udvalget eller Kommissionen om, hvilken Vogntype der er heldigst — thi det er jo sikkert nok rigtigt, som den højtærede Minister udtalte i Landstinget, at der ikke for Øjeblikket er nogen offentlig Mening oppe om dette

Spørgsmaal, og at det altsaa vil være vanskeligt for Ministeren at imødekomme den offentlige Mening i saa Henseende.

Hvad nu angaar Spørgsmaalet om, hvordan en saadan Kommission skal se ud, saa forstaar jeg ikke ret den Kritik, som fremkom fra den ærede første Taler og fra det ærede Medlem i Landstinget, som ogsaa hører til Reformpartiet, og som gik ud paa, at en Regeringskommission vilde være mindre heldig, og at man skulde foretrække en saakaldet parlamentarisk Kommission. Jeg ser ikke rettere, end at netop det at faa sagkyndige, af Regeringen udnævnte Kommissionsmedlemmer vilde være af stor Betydning for en saadan Kommissions Arbejde. Jeg er sikker paa, at den ærede sidste Taler har Ret, naar han mener, at de 4 Mænd ikke vilde have deres Betydning i Kraft af deres Stemmegivning, men i Kraft af, at de bedst ville kunne tilrettelægge Arbejdet og Forespørgslerne og hjælpe til at faa disse besvarede. Det er sikkert, at man, naar man gennemlæser Toldkommissionens Arbejde med Opmærksomhed, ikke kan frigøre sig for den Tanke, at netop Regeringens Medlemmer i denne have haft en aldeles overvejende Indflydelse paa Resultatet, navnlig i Retning af Fremskaffelsen af Oplysninger, hvilket jeg netop anser for den vigtigste Opgave for en saadan Kommission, idet det kun er derved, at Stoffet kan blive lagt til Rette for andre. Noget ganske lignende vil sikkert blive Tilfældet her, og jeg vilde derfor meget beklage, om man skulde gaa bort fra den foreslaaede Regeringskommission og komme til en parlamentarisk Kommission som den, der blev foreslaaet af den første ærede Taler.

Angaaende den Virkning, en saadan Kommission vil faa, synes der ikke at være stort Haab, og efter de Erfaringer, vi have haft, er der ikke nogen Grund til at haabe saa meget af Kommissionen i al Almindelighed. Imidlertid tror jeg dog, at denne Kommission — for saa vidt den da blev sammensat paa en saadan Maade, at det ikke ligefrem blev den Administration, hvis Forhold den blev sat til at undersøge, der blev den ledende i den — ikke vil være af ringe Betydning, ikke blot ved denne Lovs Revision, som vil komme til at foreligge om et Par Aar, men ogsaa ved Spørgsmaalet om Jærnbanetakstloven, som skal revideres paa samme Tid. Naar der er Tale om, hvor meget eller hvor lidt man skal gøre for foreløbig at forandre den bestaaende Lovgivning fra 1892, da forekommer det mig, at det er et Spørgsmaal,